

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XXI. In funere Mariæ Reuteræ, Michaelis Schneideri, Qvæstoris
Præfecturæ VVittenberg. coniugis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

miæ fœminæ tam frequenti comitatu deducere exequi-
q̄ve voluistis. Dabit vicissim maritus afflictissimus o-
peram, ut intelligatis hoc vestrum officium in gratum
ac memorem vos contulisse. Videt enim & multum
honoris inde accessisse mortuæ, & ad se plurimum quo-
que solatii pervenisse. Quocirca nullam unquam oc-
casionem prætermittet temerè, cum se consulere ve-
stris commodis posse intelliget.

ORATIO XXI,

IN FVNERE

MARIÆ REUTERÆ,
MICHAELIS SCHNEIDERI, Quæsto-
ris Præfecturæ Wittenberg.
Conjugis.

RECTOR MAGNIFICE, &c.

QVamquam acerbum valde & permolestum mihi
accidit, in Ornatissimæ fœminæ, quã humavimus,
exequiis verborum aliquid facere, ut mihi indigner
propè reperiri in me hanc quamvis exiguam & nimis te-
nuem facultatem dicendi. Nam ecquid durius, quid tri-
stius mihi usu venire poterat, quàm quòd in ejus cala-
mitate maxima domesticaq̄; jactura loquentum publicè
est, qui me & multis officiis obligarit sibi hætenus, &
nullo non genere amoris ac benevolentia quodidie pe-
ne prosequi soleat? Tamen ne denegare tibi aliquid vi-
dear, SCHNEIDERE Amplissime, parebo voluntati tuæ:
nec ulla opera à plena tædii molestiaq̄; unquã erit quã
non conservãdi tui erga me affectus spẽ libenter ac pro-
tè navare velim. Nolim tamen existimetis, AUDITO-
RES,

RES, me nunc de nostræ SCHNEIDERÆ laudibus accuratum atque prolixum sermonem instituturum. Nam quamvis multa de genere ejus atque parentibus, quibus nata: De virtutibus item eximiis, quibus ornata ante plures alias fuit, afferri in medium & explicari poterant; tamen nec præsens tempus id patitur, & alibi de istis omnibus expositum est. Et sunt præterea maximam partem ita nota ab se, ut universæ civitatis propemodum ore celebrentur. Quotusquisque in hac splendidissima corona, quæ me circumstat, reperendus est, qui non sponte fateri possit, MARIAM nostram pietate in Deum, probitate erga homines quosvis, fide amore, studio in maritum ac liberos: post hæc prudentia gubernandæ domus, administrandique familiam, ita præstitisse, ut paucæ cum ea comparati posse videantur. Utinam verò fecisset Deus, ut comorari nobiscum diutius, eaque officia & amantissimo marito, & liberis dulcissimis potuisset præstare, quibus quòd nunc privati sunt, se pene omnium infelicissimos putant! Quàm id non modo ipsis, quos ferit proprie isthac clades, sed nobis etiam, quotquot eximio Viro benè cupimus, gratum atque jucundum esset? Sed quando ita placuit rerum omnium arbitro, ut nunc relinqueret cœtus hominum scemina optima, atque exturbata hac & procellosa tempestate in pura illa tranquillaque comigraret; nostrum omninò est, ferre sortè, quam Deus imposuit; nec resistere, cui obmurmurare saltem extrema impietas. Nihil quidem earum rerum MARIÆ deerat, quæ vitam humanam gratam atque jucundam efficere solent; sed ea omnia nec minimam partem ejus felicitatis æquiparant, quæ composita nunc ejus anima fruitur, quæ conjuncta Deo, conjuncta sanctissimis purissimisque spiti-

spiritibus in effabilia & videt, & audit, & ipsa sentit. Quæ cum recenseo mecum cogitans, videre ipsam defunctam videor, astandem coram renidenti & longè augustiore, quàm antea fuit, facie, & talibus verbis maritum optimum liberosque alloquentem: *Non est, o mei, quod vos hic luctus mordeat: neque passa sum mali aliquid, & Deo parere summa libertas est. Non ita subtrahita vobis sum, ut porro carendum perpetuo sit: erit tempus, cum reddar denuò, imò cum vos mihi reddemini. An major esse felicitas potest, quàm Deo uniri, quo tota expleor? Aut potest cum quoquam agi melius, quàm qui excessit terris, ubi plerique, aut infelices ipsi sunt, aut per malitiam insitam faciunt tales? Nemo certe securus, nemo quietus satis unquam agit? Hinc cum discesserim, & huc pervenerim, quò ipsi cupitis, quid deploratis precessisse, quam consequi olim desideratis? Hæc in præsentia, AMPLISSIME VIR, videtur mihi exoptatissima conjux tua verba facere: quæ quò attentius consideraveris, eò plus solatii ac levamenti inde decerpes. Et est profectò ea pietas tua, ut nunquam non Deo obsequendum censeas: ea prudentia, ut ferenda constanter existimes, quæ mutari non possunt.*

Durum, sed levius fit patientiâ,

Quicquid corrigere est nefas.

Quo restat, vobis RËCTOR MAGNIFICE, & cæteri omnes lectissimi ac honoratissimi viri, hujus ipsius nomine, ad quem cum vestrâ, ut spero veniâ direxi sermonem, singulares & ago & habeo gratias, quod has exequias tam frequenter & copiosè executi estis. Nam cum non parum solatii ex istâ vestrâ humanitate perceperit Amplissimus Vir, facilè videt, quantum vicissim vobis debeat. Quocirca id sedulo atque enixè contendet

det deinceps, ita se semper comparet, ut, quoad fieri potest, utilitatibus vestris inserviat.

ORATIO XXII.

IN FVNERE

AGNETIS SCHNEIDERÆ,

MICHAELIS SCHNEIDERI

Quæstoris Præf. Wittemb. filiz
virginis.

RECTOR MAGNIFICE, &c.

PLANè contra spem & vota nostra accidit, ut Viro Amplissimo MICHAELI SCHNEIDERO, lugubre istud & illætabile officii genus præstaremus. Quotusquisq; enim vestrum est, qui non superioribus seprimanis, finitis exequiis desideratissimæ conjugis, egregio Viro, pro eâ benevolentia & singulari affectu, quo eum pleriq; omnes soletis complecti, apprecatus sit ne quis hujusmodi casus tristior ejus turbaret domum, sed ut læta & prospera omnia deinceps potius experiretur, qui tanta in præsentis clade esset affectus, quâ nullâ propemodum infelicior graviorq; contingere posset? Et tamen evenit, ut post uxorem charissimam, filiamq; quoq; quam secum habebat domi, amitteret, ea ætate, iis suavissimis moribus, ea fide in se atq; amore singulari, ut efficacissimum inde solatium immensi doloris haberet sperandum. Sed nos concipere vota quidem possumus, & constituere, quæ aut nobismet ipsis aut aliis etiam evenire optemus: cæterum obtinere, quæ cupimus, & impetrare, à Dei solius voluntate pendet, qui ut solus novit quid cuiq; nostrum expediat maxime; ita pro bonitate sua ac immenso amore, quo nos

com-